Pregaria.cat

Entrada

Obre't

- Estic esgotat, Sònia. Avui sí que ha estat una vertadera pallissa. Hi ha moments que deixaria el “camí” de Santiago ara mateix. Som uns idealistes sense remei, no creus?.

- Recorda, rei, que la idea va ser ben teva. Vinga parlar-me del “camí”. Que si tal l’havia fet i que era una cosa fantàstica...que seria la millor forma de preparar el casament....que patim i patam...Que et penses que no estic desfeta !!. Però, la veritat, ara no el deixaria per res del món.

- És clar, després de tants dies i de tants dificultats deixar-ho seria com un fracàs personal. Ja ens coneixem, el teu orgull no t’ho permetria.

- Oh, t’equivoques. No és orgull. De cap manera. Ja t’ho he dit varies vegades. **El “camí” noto que em transforma**.

(Els dos parlaven molt baixet per no despertar a la gent que dormia a l’habitació del costat. Eren a la cuina. Dintre de quatre mesos es casaven. Les darreres paraules de la Sònia van crear un breu silenci)

- Es veritat, Ramon, noto que m’estic transformant, que estic canviant. No sé gaire com explicar-ho. Miro, escolto i entenc d’una forma nova. M’estan canviant la forma de parlar i d’escoltar. Tot agafa una nova importància, els detalls, el somriure, aquell francès que ens va oferir la cantimplora, la noia de la botiga... ho veig i m’arriba al cor. Quan avui a l’eucaristia, aquest vespre, han llegit l’evangeli en el que Jesús deia a un sord-mut: obre’t, he pensat que anava per a mi, que Ell obria els meus ulls, la meva boca i les meves orelles i ho feia precisament en el “camino” de Santiago, pas a pas...

- Veus com tenia raó, que ens calia caminar junts aquests dies de vacances, abans de l’enrenou que ens espera.

- Si, home, sempre tens raó. Però recorda que eres tu qui fa ben poca estona parlaves de deixar-ho. Mira, tu també estàs canviant.... t’ho noto... no saps el bé que et fa el “camí”. Jesús t’està obrint.

Ampliació per anar a fons : Marc 7, 31-37.